

Maria Winovska

Pravá tvář Otce Pia

(Překlad výňatků z knihy pořídil a poznámkami opatřil **Karel Makoň**. Poznámky překladatelovy jsou psány *kurzívou* za příslušným odstavcem).

Spatřil světlo světa dne 25. 5. 1887 v Pietrelcině (1), 0.5 km od Beneventa, východně od Neapole.

(Pozn. 1: Obec s více než 4 000 obyvateli, východně od Neapole.)

Jeho rodiče byli tak chudí, že jeho otec musel dvakrát odjet do Ameriky, aby tam, jako mnozí jiní, vydělával na chléb pro svou rodinu. Hned druhý den po narození odnesli ho do malého venkovského kostela, který ještě stojí a tam dostal jméno František (Francescus). Zřejmě to bylo dítě tiché a nesmělé. Dávalo přednost samotě před hřmotnými hrami jeho kamarádů. Přistihli je, že hořce plakalo, když někdo před ním zanařoval. Schovával se za rohem domu, aby se tam po chuti pomodlil. Když se jej ptali na jeho vzpomínky z mládí, odpověděl P. Pius, že byl mdlý, neslaný, nemastný chlapec. Snad už tehdy v něm pracoval Bůh a jeho voláním se dá vysvětlit bázlivé chování a mimořádná zdrženlivost. Později přišel den, kdy P. Pius projevil povahovou zralost a všechny krásné vlastnosti své mužnosti a milost, která mu vnukla vtipné a humorné odpovědi plné zemité příchuti otčiny. Ani strýc Horác, ani matka Josefina nikdy nepochybovali o tom, že se hodí pro službu Bohu. A tak se s ním jednoho krásného říjnového dne odebral otec do Morrone u Beneventa, aby si pro něj vyžádal vstup do kapucínského kláštera. Od té chvíle za ním zapadá opona. Jeho představení zachovávají přes všechno naléhání úplné mlčení o tom, co by zvědavci chtěli se dozvědět o jejich svatosti proslulém spolubratru.....

Jen něco málo se dovídáme o jeho noviciátu. Již tehdy se zdálo, že jeho osoba byla příčinou zvláštních zjevů. Po celé dni odmítal bledý a vyhublý novic jídlo. Když přesto pro svůj slib poslušnosti pojedl, ihned jídlo zvrátil. Ve Venafin žil jednadvacet dní jen o svaté hostii. Jednoho dne mu představený odmítl přístup ke sv. přijímání. Málem by býval měl z toho smrt. A tak ho nechali denně přijímat.....

Jediný choulostivý bod bylo slabé zdraví, s náhle propukajícími horečkami, které obvykle zničily všechny klášterní teploměry. Ošetřující mnich potom dostal dobrý nápad, aby použil teploměru na měření vody v koupeli. Jak velký byl jeho údiv, když rtuť jednoho dne dostoupila 48 stupňů! V klášteře se však hned tak nelekli takových maličkostí. Avšak během vojenské služby dělal P. Pius lékařům velké starosti. (2)

(Pozn. 2: Během války byl pro tyto horečky propuštěn z vojenské služby. Když ho potom hledali pod jeho občanským jménem Francesco Forgione, nemohli ho najít, protože nikdo ho pod tímto jménem neznal. Tak unikl bez svého přičinění válečné vřavě.

Co se týče horeček, ty neměly přirozený původ, pocházely od vzestupu "Hadí síly". Zmíněná síla při svém vzestupu probouzí nervová centra, pomocí nichž člověk může být ve vědomém styku s Bohem a naopak bez jejich otevření nemůže mít ani zdání, že Bůh existuje.)

Takové tedy byly jeho horečky. Při tom se umrtvoval a sváděl noční bitvy. Být sousedem Piovým v noci, nebylo maličkostí. Napřed měli za to, že on sám způsobuje ten pekelný hřmot. Protože byl jinak ve všem vzorný, představení mu to nevytýkali. Stávalo se, že jeho spolužáci nemohli ve vedlejších pokojích ani zamhouřit oka. Úplně na počátku noviciátu, jednou po ranní modlitbě breviáře, nemohl P. Pius usnout. Když uslyšel hřmot z vedlejší místnosti, obývané Fra Anastasiem, vyhlédl z okna, aby se přesvědčil, co se děje. A tu uviděl na okapním žlabu okna susedova obrovského černého psa, který na něho pohlížel tak divoce, že ubohý bratr vykřikl úlekem a div neomdlel. Příšera potom obrovským skokem přeskočila na protější střechu a zmizela. Příštího dne se Fra Pius dověděl, že jeho sused tu noc nebyl doma. Nastávaly ještě jiné vzrušující a neočekávané události. Což konečně neznají přátelé Boží, jako svatý farář Arsský, zlého nepřítele? Z těchto nočních potyček duchovní otec Fra Pia došel k prostému závěru, že malý novic je vyvolen k velkým věcem. V těchto bojích si však musel Fra Pius pomoci sám. Však měl svého strážného anděla, jak se o něm říká, který ho dokázal vytáhnout z bryndy. Se svou neotřesitelnou důvěrou se k tomuto společníku na cestě Fra Pius stále utíkal a tak mu byla stále dosažitelná pomoc, na kterou my se svou abstraktní pobožností zapomínáme. A andělé hrají v jeho životě stále velkou roli. O tom jsem se dozvěděla zajímavou zprávou. Jedné noci, když se boj zvlášť přiosťoval, volal Fra Pius marně svého anděla. Bodejt! Vždyť i andělé se mohou odvrátit. Fra Pius však s tím vůbec nebyl spokojen. Vskutku nemáme přec strážné anděly pro nic za nic! Když se konečně anděl k ránu objevil, Fra Pius mu rozhořčeně ukázal záda. Jeho noci bývaly skutečně pohnuté. Když se vrátil do své cely, našel tam všechno naruby. Knihy ležely na podlaze, kalamář byl roztříštěn, lože bylo v nepořádku. Strašlivá příšera se vynořovala ze všech stran, jakmile ten, kdo poslušen řehole, měl v úmyslu si trochu odpočinout. Ráno často míval poraněnou tvář, modré podlitiny pod očima a modřiny po celém těle. (3)

(Pozn. 3: Většina těch projevů byla výslednicí činnosti elementárních a astrálních bytostí, které dorostly do velikosti Satana. Proto při nich Fra Pius tak těžko získával pomoci

strážného anděla, proto také při mnohém (vymýtání d'ábla) neúčinkují ani nejosvědčenější prostředky. Fra Pius uměl akumulovat velkou sílu a to je důkaz o tom, že s ní mohl prorazit tehdy, až ji s boží milostí zvládne tak, aby sloužila jemu i jiným a přestala být předmětem hodokvasu nízkých bytostí ve chvílích, kdy ještě neregulována, unikala z jeho těla.)

Musíme přiznat, že už pouhá přítomnost takového novice byla značně nepříjemná. Vzhledem k jeho špatnému zdravotnímu stavu, jakmile složil slavné sliby, poslali jej jeho představení zpět domů, aby se zotavil. Mladík vzhledem ke svému neobvyklému "případu" často měnil místo pobytu a byl postupně poslán do Pianizi, Morcone, Venaфра, Serra Capriola a Monte Fresco. V hlavním chrámě Beneventa byl 10. května 1910 vysvěcen na kněze. Jeho životní sen se mu konečně splnil a jeho hluboce věřící rodina s ním sdílela radost..... Zastřeně P. Pius se později zmiňuje o obzvláště těžkém utrpení v té době. V každém případě by jej jeho spoluobčané viděli méně svatého. Jednoho krásného dne si stěžovali u arcikněze, že mše P. Pia je nekonečná..... Don Salvatore se chtěl o tom sám přesvědčit a zjistil, že P. Pius opravdu u oltáře ztrácí pojem času. Noří se do Boha, prodlévá nekonečně dlouho u mement a díkůčinění, zatím co lid v kostele se stává netrpělivý. Co by se zde dalo dělat? Arcikněz přišel na skvělý nápad: "Piuccio," řekl mu, "budu ti v duchu a ve jménu svaté poslušnosti připomínat, kdy máš pokračovat!" Jakmile Don Salvatore ze svého stanoviště na chóru zjistil, že vytržení P. Pia trvají příliš dlouho, dal mu příkaz, aby pokračoval a mladý kněz okamžitě poslechl. Od té doby jeho chování bylo neškodné, nezávadné. Skrýval se za hlavním oltářem a přebýval tam v hlubokém soustředění. Často ho v chrámě zavřeli. Nezpozoroval to. Jednou přiběhl kostelník celý bez sebe k arciknězi a volal: "Pane arciknězi, pospěšte, P. Pius je mrtev!" Don Salvatore jej opravdu našel ležícího na dlažbě, nehnutě a "bez sebe". Když však jej jménem svaté poslušnosti zavolal k pořádku, P. Pio se vzpřímil a otevřel oči..... Arcikněz měl potom za rozumnější, odevzdat mu klíč od kostela, a od té doby se P. Pius snažil, co mohl, aby nebyl pozorován. Nic bychom se byli nedověděli o těchto vytrženích, kdyby nám to byl neprozradil bdělý kostelník. Don Salvatore uviděl, že u takového výjimečného člověka musí zařídit určitá bezpečnostní opatření. Aby sám věděl, jak jej má vést a pro blaho samotného P. Pia mu nařídil, aby ihned přinášel dopisy svého duchovního vůdce, jakmile je dostane, a to dříve, než je sám přečte. Poslušen, jako dítě, plnil mladý kněz jeho příkazy. Kdysi Don Salvatore otevřel jeden takový dopis a zjistil, že v obálce je pouze list čistého papíru. "Padre Agostino se jistě

zmýlil. Vyžádejte si jeho dopis!" "Ne, nezmýlil se," odpověděl klidně P. Pius. "Oni zlí páni si ze mne ztropili šašky." "Víš tedy, co je v dopise?" "Ano, vím to." Bod za bodem dal celý obsah dopisu dohromady, jak jej napsal jeho duchovní vůdce. Arciknězi to připadalo trochu divné. Ihned napsal P. Agostinovi, aby mu o tom podal zprávu. Jaký byl jeho údiv, když zjistil, že P. Pius správně viděl celý obsah dopisu. Věc prozradil jiným lidem. Neznáme, bohužel, obsah onoho slavného dopisu. Jindy nastala ještě zmatenější situace. Když Don Salvatore otevřel dopis, našel na místě písma obrovskou inkoustovou skvrnu ve formě trychtýře. Ve svatém hněvu popadl arcikněz kropáček se svčenu vodou a důkladně pokropil poskvrněný papír. Kaňka ihned zmizela k velkému podivu jeho neteře, která byla svědkem případu a která také všechno hned roznesla po celé Pietrelcině. Don Salvatore by byl snad mlčel. Když však se už dostaly ty zprávy mezi lidi, neodvážil se je ovšem vyvracet. Při tom se ubohý P. Pius snažil, co mohl, aby unikl zvědavcům. Jako dobrý syn svatého Františka zrobil si za vesnickým dvorcem svých rodičů jakýsi druh slamou pokryté poustevny. Zde v hlubokém tichu obcoval s Bohem v době velkých letních veder. Jeho matka, která věděla o jeho tajemství, pouze jej vždycky volala k jídlu, které on velmi rychle vyřídil. Jednoho dne - 20. 9. 1915 - proběhla Dona Josefina vinicí a volala: "Padre Pio! Padre Pio!" Krátce na to vyšel její syn z chýše a kýval rukama sem a tam, jako by je měl popálené.

Dona Josefina byla veselé povahy a začala se smáti: "Co to máš, Padre Pio? Člověk by řekl, že hraješ na kytaru!" "Ale nic, mamma. Malá bodavá bolest bez významu." Ve skutečnosti P. Pius právě obdržel neviditelné rány. Bolest byla tak velká, že arcikněz, který byl o věci zpraven, považoval za žádoucí, aby byl P. Pius zbaven povinnosti sloužit mši svatou. S tím P. Pius vůbec nesouhlasil. Za žádnou cenu nechtěl zanedbat této služby. Avšak po dohodě s arciknězem, učinil kolem sebe velká bezpečnostní opatření a sloužil mši svatou ve starém a pobořeném kostelíku, který jako náhodou byl zasvěcen mučedníku Piovi. V roce 1914 ve věku 27 let, stal se už duchovním vůdcem.

Z jeho myšlenek z doby, kdy ještě mohl psát:

"Strach je větší zlo než zlo samo".....(4)

(Pozn. 4: Uvědomme si, jaké zápasy musel P. Pius přestát ve svém mládí. Kdyby se byl bál, nebyl by zvítězil. Kdo se nebojí zla, snadno je odzbrojí. Jde ale též o strach při vnitřním umírání, který představuje jakoby soustředěné utrpení celého života. Ze strachu může člověk utéci kolikrát chce z místa přechodu do

vědomého věčného života zpět do temnot vnějších, jimiž je náš neosvícený život. Pouhý strach stačí, aby člověk vůbec neuspěl.)

"Putujte prostě po cestě Páně a nelamte si s ničím hlavu. Vůči svým chybám mějte svatou a pokojnou ošklivost, nikoliv však onu nenávist plnou hnusu a neklidu, která chyby jen ještě živí! " (5)

(Pozn. 5: Odpor vůči chybám nás nesmí zneklidňovat. Často neklid, který v nás chyby způsobuje, znamená větší zdržování než chyby samé. Přílišná úzkostlivost způsobuje jakýsi druh těžko odstranitelné připoutanosti, nepřipouští nutného vzletu ducha.)

"Myslete, milé dcery na to, že jsem právě tak nepřítelem neúčinných jako škodlivých a zlých přání. Láska je podivuhodný magnet, který vytrhuje duše z ustrnutí a prostřednosti a přitahuje je k sobě. Avšak tato láska je křížována a shledáváme se s ní jen na kříži. Proto je tolik neuznávána! Přejeme si lásku a odmítáme utrpení. Ježíš po nás vztahuje ruku, avšak je to ruka přibitá hřebíkem. Chceme-li ho obejmout, musíme obejmout jeho kříž. Chceme-li ho nalézt, musíme se podílet na jeho agonii. Kdo si vybral nejlepší úděl, musí projít veškerým utrpením Kristovým, musí se s ním podílet na úzkostech pouště, Olivetské hory a kříži."

"Ježíš chtěl podstoupit nejvyšší opuštěnost a samotou. Chtěl zažít nevýslovnou bolest a cítit se opuštěn od nebeského Otce."

"Duchovní utrpení nejen nás nesmí zkrušit, nýbrž nás musí těšit, protože nám vtiskuje "duchovní podobu"."

"Slyšte, milé dcery! Při narození Ježíše slyšeli pastýři andělský zpěv, jak nám vypráví Písmo svaté. Neříká nám však nic o tom, zda také Panna Maria a svatý Josef, kteří byli v bezprostřední blízkosti Ježíše, slyšeli hlas andělů nebo viděli nebeský jas. Co však slyšeli? Pláč novorozeněte..... Viděli jen nějakého světla louče, v slzách se topící dětské oko, jeho zimou ztuhlé tělíčko. Ptám se vás však nyní, kde byste se byly tehdy zdržovaly, kdybyste mohly volit? V temné stáji, plné křiku novorozeného dítěte nebo u pastýřů plných údivu a jásajících uprostřed sladkých nebeských melodií a za podivuhodného světla nebes? Znáám vaši odpověď. Byly byste řekly se svatým Petrem: "Dobře je mi tady." A teď vás ujišťuji, že jste v betlémské jeskyni, zcela blízko Ježíše, který se chvěje zimou, nebo ještě lépe řečeno, jste u Marie na Golgotě, kde vidíte jen hříchy, trny, smrt, smrtelný zápas, temnoty a opuštěnost. Zapřísahám vás, abyste milovaly jesle a Golgotu uprostřed temnot ukřížovaného Boha....."

Někdo, kdo byl P. Piovi velmi blízko, mi dal jednou toto vysvětlení: "Zázraky a časné milosti, to jsou bonbony, kterými P.

Pius láká duše na cestu svatosti, na níž se shledáváme s holým křížem, avšak také s radostí, která převyšuje všechny jiné radosti."

Mohu vás ujistit, že P. Pius nikdy nehýčká a nerozmazluje své duchovní děti. Ba, ještě více, nutí je, aby bojovaly a vyzbrojuje je pro tvrdé zkoušky. "Řadou úhozů dlátem a pečlivým broušením opracovává Božský řemeslník kameny, které upotřebí při věčné stavbě," píše 28. 9. 1915, dva týdny po tom, co obdržel stigmata.....

P. Pius se nespokojuje tím, že upevňuje duše v utrpení, nýbrž jim blahopřeje k jejich utrpení: "Věřte mi, drahé dcery, byl bych méně spokojen, kdybych vás neviděl tak hluboce zarmoucené, neboť pak byste nebyly ozdobeny tolika drahokamy, kterými vás zdobí váš ženich."

"Láska uniká jen proto, aby zesílila! Ježíš nepožaduje nemožné. Řekněte mu: Chceš, abych tě více milovala? Ach, nemohu. Věnuj mně více lásky, i já ti dám též více lásky! Myslíte, že takhle bude Ježíš spokojen, milé dcery? Co by mohlo být důležitější, než se mu zalíbit? Bude-li On spokojen, všichni budete spokojeni. Jeho duchovní vedení přináší mír a přece je neústupné. Sametová rukavice na železné ruce."

Právě jako svatý František Saleský, ani P. Pius neváhal vést duše k závratným vrcholům nejvyššího odříkání pomocí medu něžné lásky. Mnohé jeho dopisy jsou opravdovým souhrnem mystické theologie, a jsou tím cennější, že jsou diktovány zkušeností, se kterou se shledáváme na řádkách, psaných krví srdce. Vždyť jak jinak by mohl jiné vést "strašlivými a nehostinnými pouštěmi", kdyby byl jimi sám neprošel? Jak by mohl porozumět zarmouceným duším, kdyby byl sám neprožil "strašný rozdíl" mezi jemným vzletem ducha a "tvrdým srdcem" mezi zřetelně rebelující vůlí - odporující v nižší části duše, zarmoucené útrapami a bolestí a mezi temnou touhou Boha přese všechno milovat. "Chudáček" duše nemá nejmenšího potěšení z "nadpřirozených věcí". Je ponořena do "husté tmy" a považuje se za "Bohem zavrženou a opuštěnou". Máme ji litovat? Naprosto ne! Blažená je duše, kterou si Bůh vyvolil k životu čisté lásky. Chceme-li jeho počínání porozumět, pozorujeme, jak jedná matka se svým malým miláčkem. Nemůže být pochyb o tom, že jej má něžně ráda. Krmí jej však po celý život mlékem své hrudi? Vůbec ne. Přejde den, kdy jej tomu odnaučuje. Dítě pláče, křičí, nařiká. Matka však je neúprosná. Ví, že její malý potřebuje hutnější stravu, aby se z něho stal muž. Tak a ještě rozhodněji zachází Bůh s duší.

Nejdříve ji k sobě přitahuje tím, že ji zanáší sladkostmi a útěchami. Je však nebezpečí, že duše více ulpí na darech než na dárci. Toto nebezpečí Bůh odstraňuje tím, že duši odnaučuje, tj. převádí ji do hlubokého zármutku a temnoty. "Nyní je osamocena a bezradná, přepadena smrtelnou hrůzou a ptá se plna úzkosti, nezpůsobil-li její stav nějaký hřích, jímž se provinila proti Boží milosti. Zpytuje své svědomí, pitvá své myšlenky a jednání. A protože na nic nepřichází, dochází nakonec k závěru, že byla opuštěna pro hříchy svého minulého života. Jak se mýlí! Co jí připadá být opuštěností, to je pouze důkaz něžné lásky nebeského Otce, který ji pozdvihuje k zduchovnění a k mystickému nazírání. Tento stav se jí jeví napřed jako suchost a neplodnost, ale zůstane-li duše věrná, stane se sladký a vzácný." Takovým způsobem Bůh odpoutává duši od všeho smyslového. "Protože však její patro dosud není zvyklé na jemnější pokrmy", nemůže je správně ocenit a tím trpí. Bez tohoto tříbení smyslů nemohla by se však duše těšit z nazírání, "které je úplně duchovní". Noc smyslů je čas odvykání. Aby však dosáhla úplné zralosti, musí duše "projít ještě další zkouškou: nocí ducha" jak se jí říká. Pak se duch očišťuje od všech překážek a nečistot, které brání dokonalému rozkvětu nejčistší lásky. "Zalíbí-li se Pánu, aby vás uvedl do tohoto stavu, tu zakusí vaše duše mocnou bolest, která převýší všechno, co si lze o tom představit. Ucítí se obklopena hustou tmou a hroznou nechutí. Pak však budete Bohu sloužit čistší láskou, lépe Jej milovat a pro něho budete na sebe zapomínat."

"Čím více vás zve Pán k důvěrnému společenství s Bohem, tím více odívá vaši duši svým nejčistším světlem, které ji napřed oslepuje. Utrpení, které zde duše zakouší, je tak hrozné, že je můžeme srovnat jen s tím, co zažívají duše v ohni očiště, který je lepší, než co zkusí zavržení. Dokud duše není úplně očištěna, je Boží světlo pro ni nocí a temnotou. Je-li však připravena přijmout polibek dokonalého spojení v lásce, osvítlí ji světlo, které pro ni dříve bylo utrpením a mukou."

P. Pius napsal tyto řádky v prosinci 1914. Neuvádí cizích citátů, nýbrž mluví z plného srdce.....

28. 9. 1916 píše: "Ó, bídný stave našeho života! Kéž by náš Božský Ženich roztrhl závoj, který nás dělí od Něj a obdařil nás konečně plností lásky, po níž toužíme tolika vzdechy a slzami!"

Bůh však jej mezitím i nadále opracovává. Ponenáhlu se stává nazíravým a vyrůstá v apoštola... Rok po uvedeném dopisu dává se poznat v radách svého duchovního vedení:

"Vzlet k věčnému míru je dobrý, je svatý: ale i on musí být mírně úplně odevzdaností do vůle Boží. Lépe jest plnit úkol Boží na této zemi, než se těšit z ráje. - Trpět, ale nezemřít - to bylo heslo sv. Terezie. I oheň očistce je sladký, snášíme-li ho z lásky k Bohu!".....
"Každá spása je krvavé tajemství."

Dávno před tím, než byl P. Pius připodobněn Kristu, klade na vážky spravedlnosti veškerou krev svých žil a srdce. Otevřené rány (stigmata) jsou jen viditelným znamením vnitřní oběti za hříchy, kterou se úplně upisuje službě duším: "Jak bych mohl na tebe zapomenout," píše jedné ze svých duchovních dcer, "když jsi mě stála tak těžké oběti a když jsem tě pro Boha zrodil v nejvyšších bolestech srdce?" A kterému mladému muži, který se vrátil zdaleka, řekl: "Vykoupil jsem tě svou krví." "Mé děti, které znovu bolestně rodím, až by se ve vás utvářil Kristus." (Gal. IV,19) Tato slova svatého apoštola Pavla jsou navždy průvodcem apoštolů. Mínění, že můžeme získat pro Krista duše, aniž bychom přitom osobně zaplatili, je nejsvůdnějším omylem naší doby a příčinou tolika neúspěchů apoštolátu, vedeného jinak s velkou přizpůsobivostí době.....

"Chci rád žít, stále umíraje," píše v lednu 1919, "aby ze smrti vyprýštil nesmrtelný život a vzešel ten, který je život a křísí mrtvé." Jen s námahou přenesl tato slova roztřeseným písmem na papír, neboť jeho ruce jsou už čtyři měsíce probodeny.

Podáváme nezkráceně text dopisu, který napsal jedné ze svých dcer 23. 9. 1918, sotva tři dny po pamětihodné události, bolestivou rukou, odpovídaje na naléhavé otázky: "Nechť Ježíš vládne jako Pán ve tvém srdci! Nechť tě naplní přemírou své lásky! Lituji, že nemohu bod za bodem odpovědět na všechny tvé otázky, které mi kladeš. Již tři týdny jsem nemocen a opouštím lůžko jen proto, abych ti napsal. Promiň proto, že se budu vyjadřovat krátce..." Prostě se to nedalo říci. Je "nemocen". Všichni znají jeho slabé zdraví... Kdyby záleželo to jen na P. Piovi, nebyla by se pověst o jeho stigmatě tak rychle rozšířila. A potom pokračuje:

"Ujišťuji tě, že pokud se týče tvé duše, můžeš být úplně klidna. Nemohu tě však osvobodit od tvého rozjímání a to z toho jednoduchého důvodu, že si myslíš, že ti to nepřináší žádný užitek! Svatý dar modlitby, mé milé dítě, je v rukách Božích, a čím více se sama sebe zbavíš (vyprázdníš), tj. osvobodíš od svých smyslů a tělesných pout, tím více toho daru dá tvému srdci. Proto musíš s velkou trpělivostí setrávat ve svatém cvičení rozjímání, krokem jít kupředu, až ti bude do běhu, nebo ještě lépe, až nabudeš křídel k letu. Spokoj se s tím, že poslušně žiješ. To není

nic nepatrného pro duši, že si ji Bůh vybral za svou dědičku. Spokoj se s tím, žeš zatím malá, sotva vylíhnutá včela a čekej, až z tebe bude velká včela, která dovede snášet dobrý med. Pokořuj se s velkou láskou před Bohem a před lidmi, neboť Bůh promlouvá jen k těm, kteří před ním stojí plni pokory. Pravý důvod, proč se ti vždycky nedaří dosáhnout dobrého rozjímání, je následující, a myslím si, že se nemýlím: Začínáš s jakýmsi vzrušením a neklidem rozjímat a jsi posedlá tím, abys našla téma, které by tvého ducha uspokojilo a potěšilo. A právě proto nenacházíš, co hledáš, neboť ani tvůj duch, ani tvé srdce nejsou dosti svobodné, aby se mohli soustředit na pravdu, o níž přemýšlíš. Vzpomeň, dcero, že kdo hledá v přílišném spěchu a v horečnatém neklidu ztracený předmět, přestože se jej rukama dotýká a stokrát jej má před očima, ani jednou ho nevidí.

Tento neužitečný strach jen unavuje tvého ducha a činí tvou mysl zcela neschopnou, aby stanula u jednotlivých bodů tvého rozjímání. Dostaví se jakýsi druh chladu a tuposti především v samotné mysli. Znam jen jediný lék proti tomuto zlu: zažeh tento strach, neboť on představuje hrozný pád pravé ctnosti a pravého vnitřního života. Pod záminkou, že chceš duši nahřát, ty ji ochlazuješ a necháváš ji jen proto rychle běžet, abys ji přivedla k pádu. Buď tedy na stráži, má dcero, jak jsem ti ústně tak často radil, především během modlitby! Nezapomeň, že milosti při modlitbě a radost z ní nejsou vodami pozemskými, nýbrž nebeskými. Veškerá naše námaha by nedokázala je svést dolů, přestože je nezbytné, abychom se na to připravovali s velkou péčí, ale vždycky v míru a pokoji. Zachovávej si srdce vnímavě otevřené vůči nebi a očekávej shora nebeskou rosu! Tuto úvahu si musíš přinést s sebou do modlitby, má dcero, neboť tak se přiblížíš k Bohu! A to ze dvou důvodů: Především, abys mu prokázala úctu a vděčnost, jež mu náleží. To se může stát, i když k nám nemluví a i když s ním my nehovoříme. Stačí uznat, že On je náš Bůh a my jeho nepatrní tvorové, kteří se v duchu vrhají k jeho nohám a očekávají jeho příkazy. Kolik dvořanů se objevuje stokrát před svým králem, ne proto, aby s ním mluvili nebo ho slyšeli, nýbrž jen proto, aby mu dokázali, že jsou mu oddáni a že se ukazují být touto služební horlivostí věrnými sluhy? Toto umění a způsob, jen se prostě ukazovat v přítomnosti Boží, abychom byli uznáni, že jsme jeho sluhy, to je svaté, výborné, velmi čisté a v nejvyšší míře dokonalé. Můžeš se klidně smát, ale já mluvím zcela vážně! Druhý důvod, proč se máme při modlitbě ocitat v přítomnosti Boží, jest, abychom s ním mluvili a slyšeli jeho hlas v jeho vnuknutích a vnitřních osvětleních. To obyčejně přináší velké uspokojení, moci mluvit s tak velkým Pánem, protože když nás

vyslyší, zahrne nás tisícekráté přezáračným balsámem a vzácnou mastí, jež naplní naši duši radostí. Nuže, milá dcero, to neb ono dobro tě při modlitbě nemůže minouti. Budeš-li moci mluvit s Pánem, promluv a vyzpívej svou oslavu Pána. Nemůžeš-li s ním mluvit, neboť tvůj duch je nepřístupný, neztrácej proto odvahu, vzpomeň si na dvořany a učíš mu náležitou návštěvu. Dokáže zhodnotit tvou příchýlnost a mlčení a jednou potěší tvé srdce, až tě vezme za ruku, aby si s Tebou pohovořil, aby ve Tvém doprovodu tisícekráté prošel alejemi své zahrady modlitby. A i kdyby se to nikdy nestalo, což je nepravděpodobné, neboť tento tak věrně milující Otec nebude moci přenést přes srdce, aby tě viděl věčně zmítanou, i pak musíš být uspokojena. Máme povinnost Jeho následovat a je pro nás nesmírnou ctí, že se mu líbí ponechávat nás v Jeho přítomnosti. Tak neupadneš nikdy do rozpaků, aby ses ptala: "Co mu mám říci?" Neboť budeš-li se prostě zdržovat v Jeho přítomnosti, splníš neméně důležitou, ba ještě důležitější povinnost, i když ti to bude méně po chuti. Nacházíš-li se tedy v takovém stavu, když se modlíš před Bohem, pohlížej na sebe ve světle pravdy. Mluv s Ním, můžeš-li, a nemůžeš-li, pak jen prostě zírej a nedělej si starosti.

Pokud se týče tvé cesty, uděláš lépe, podrobíš-li se vůli jiných, tj. tvých a tím ujdeš dalším mrzutostem. Mé modlitby budou stát za tebou, nemohu na tebe zapomenout, neboť jsi mne stála tolik obětí a v nejvyšší bolesti jsem tě zrodil. Žehnám ti z celé duše a jsem.....

Několik týdnů později, 13. 10. 1918 napsal P. Pius téže adresátce:

"Co ti mám o sobě říci? Prudkost mé bolesti mě umlčuje a ochromuje." A připojuje následující slova, která nám dávají prohlédnout: "Modli se, aby má duše v tomto strašlivém utrpení se neztratila!" Opravdu to nejsou žádná "vyznamenání", žádné řády, které propůjčuje Pán svým přátelům, které tak rád zkouší! Zatím co bodří lidé se domnívali, že P. Pius pořád dlí ve vytržení, jeho duše se zmítala ve zuboženém a trýzněném těle. Jeho Kristus neslaví na dřevu hanby nějaký svátek, a sluha není nad pána! Živý ukřižován trpí mlčky v hlubokém ponížení. Jednou pro vždy je poznamenán žhavým železem. Je terčem a pokusným králíkem. Dokonce ani tělo, které se podílí na příliš velké lásce, není jeho! Svatá poslušnost je vydala do rukou lékařů. (6)

(Pozn. 6: Poslechl svých představených a dal lékařsky zkoumat podstatu svých stigmat. Lékaři jej izolovali, prováděli

zkoušky krve, sledovali jeho způsob života, jídlo, nedovolovali mu, aby se s někým stýkal po celé měsíce. Byl opravdovým vězněm.)

Čím více duše stoupá, praví sv. Jan z Kříže, tím více se uvnitřňují její zkoušky. Jako svatý farář Arsský, jehož nám připomíná mnohými rysy, je doslova kořistí hříšníků. Jeho řádoví bratři a duchovní syni mi vysvětlili, kolik musí zaplatit za obrácení hříšníků. Cítí je přicházet z dálky, tyto ztracené syny, kteří se honosí špatnostmi a jsou pokryti skvrnami. Celé dni před setkáním s nimi bojuje. "To je opět velká ryba, která připlouvá k jeho sítím," říkávají soucitně jeho spolubratři. A P. Pius znovu platí výkupné svými ranami, krví svého těla. "Bez krveprolití není prominutí," říká list k Židům. Jak je to možné, že naše krátká paměť s tím nepočítá? Duše nám unikají, protože za ně nejsme ochotni zaplatit cenu!...."Zjišťuji však, že je to v podstatě velká milost, že Pán mi přivádí na mysl jen ty osoby a lidi, které chce. Vždyť On, Pán, mi často ukazuje osoby, které jsem v životě neviděl, a to jen proto, abych se za ně modlil a v těchto případech mne vždycky vyslyší. Když mne však Pán nechce vyslyšet, způsobí, že zapomenu i na ty osoby, za které jsem si umínil modlit...."

V temnotách tápající styl tohoto místa, způsob bezradnosti, dokazuje zcela zřetelně, že P. Pius v okamžiku, kdy psal tento dopis, nebyl ještě obeznámen s duchovní akrobatikou. Avšak už se zřetelně projevuje, že v této době zná bilokaci (7) a že jeho duše, co je důležitější, tak je poslušna vnuknutí ducha, že Bůh podle své libosti může disponovat jeho modlitbou.

(Pozn. 7: Slovo bilokace je latinského původu a znamená současnou přítomnost jedné osoby na dvou různých místech. Jde o zjev mystické povahy, vyskytující se v životě mnohých svatých. Bilokace jsou např. známy ze života Antonína Paduánského, Františka Xaverského, Alfonse z Liguori, Marie z Agredy a mnohých jiných.)

"Zvláštní amnesie", na něž si stěžuje, jsou pouze pojistnými ventily, jimiž proniká prozřetelnost do programu jeho apoštolátu. Určité duše jsou mu svěřovány výslovně, jiné však nikoliv. Může činit, co chce. Duše, které mu nejsou svěřeny, nezanechávají v jeho paměti ani stopu po jejich jménu. Také zde je jediným Pánem Bůh a P. Pius disponuje jen "hřivnami", které mu byly svěřeny, aby s nimi hospodařil. Je třeba, abychom si pořád opakovali: Všechny dary milosti P. Pia jsou ve službách duší, i když přichází k dobru těl. Kolik obrácení dokázal zázračným uzdravením nebo nečekanou návštěvou!

Všimněme si skutečností, především těch, o nichž je známo málo, nebo jen něco nepřesného.

Po porážce na frontě vidí generál Cadorna všechno černě a pomýšlí na sebevraždu. Po rozdělení hlídek uzavře se ve stanu a sáhne po revolveru..... Náhle však vstoupí mnich, oblečený v kutně a zdvihne výhruzně prsty: "No, generále, přece nechcete provést takovou hloupost?" Generál však přísně nakázal, aby nebyl rušen. Zuře zlobou, vyřítit se ven, neviděl však nikoho. Stráže se zapřísáhly vším, co je jim svaté, že nikoho neviděly a tím méně by někomu dovolily vstoupit. Zloba generálova ustoupila před úžasem a v témže okamžiku jeho posedlost zmizela. Odložil své rozhodnutí a tím byl zachráněn. Na tuto událost však nemohl zapomenout a tvrdošíjně se snažil najít k ní klíč. Kdo byl ten mladý františkán, který se odvážil rušit jeho samotu a byl dosti mocný, aby mu vyrval revolver z ruky? Válka skončila. Začalo se mluvit o P. Piovi. Aby si vše objasnil, zajel generál Cadorna inkognito a v občanském šatě do San Giovanni Rotondo.

V té době žil P. Pius v izolaci a byl dán k dispozici lékařské fakultě. Nebylo možné ho navštívit. Generál naléhal: "Nechte mne aspoň se na něj podívat!" "Dobře," odpověděl P. Guardian, "zůstaňte tady v chodbě, až my půjdeme k díkůčinění do kostela. Uvidíte jej jít kolem."

Generál čekal ukryt v rohu. Mniši šli kolem. Cadorna poznal svého nočního návštěvníka. P. Pius se na něj smál a zdvihl prsty jako tehdy, polo zamyšlen, polo hrozen, jako by chtěl říci: "Vyvázl jste z toho jen tak tak!"

Mgr. Fernando Damiani, generální vikář diecése Salto v Uruguay, chtěl jednoho dne, právě jako mnozí jiní, uzavřít svůj život v blízkosti P. Pia. Páter však mu řekl: "Ne, vaše místo je ve vaší diecézi." "Pak mi ale slibte, otče," odpověděl Mgr. Damiani, "že při mě budete stát v okamžiku smrti." Páter se na chvíli soustředil a pak pravil: "Ano, to vám slibuji." Roku 1941 slavil Mgr. Alfredo Viola, arcibiskup v Saltu, stříbrné jubileum. Všichni biskupové z Uruguaye a mnozí z Argentiny byli přítomni. V noci slyšel Mgr. Barbieri, arcibiskup z Montevidea, od něhož máme tuto zprávu, že někdo klepe na jeho dveře. Probíraje se ze spaní, vykřikl: "Kdo je tam?" Neznámý kapucín vstoupil a řekl mu: "Jděte k Mgr. Damianimu, umírá." Arcibiskup zalarmoval několik kněží a spěchal k Mgr. Damianimu, který právě dostal těžký záchvat anginy pectoris. Při plném vědomí a velmi zbožně přijal poslední pomazání a po krátkém smrtelném boji zesnul. Jak velké bylo pře-

kvapení těch, kteří při něm byli, když na jeho nočním stole našli napsáno vzpírající se rukou a tužkou slova: "P. Pius přišel!"

Arcibiskup z Montevidea pečlivě uchovával tuto poslední zprávu svého přítele a chtěl se vlastníma očima přesvědčit o totožnosti mnicha, který jej přivolal k smrtelnému lůžku. 13. dubna 1949, u příležitosti návštěvy ad-limina v Římě, navštívil P. Pia a poznal jej. Při té příležitosti, chtěje nabýt úplné jistoty, se jej na to otázel. P. Pius neodpověděl. V domnění, že nerozuměl, arcibiskup na něj naléhal. P. Pius znovu mlčel. Mgr. Barbieri se zasmál: "Už rozumím!" "No, tak tedy," řekl P. Pius s jemným úsměvem, "porozuměl jste."

Přátelé P. Pia znají velmi dobře okamžiky, kdy je náhle "nepřítomen" a všecek proměněn. "Chytne ho to" najednou, třeba ve zpovědnici. Jedna z jeho duchovních sester mně vyprávěla, že P. Pius ji jednoho dne při zpovědi náhle přerušil: "Buď tiše!" a zdálo se, jako by naslouchal. Pravila: "Jeho obličej se úplně změnil, nevypadal však jako mrtvý." Trpělivě zůstala klečet. Konečně po nějaké době P. Pius mocně vzdychl, zamumlal několik slov, sklonil se k okénku a zpověď pokračovala. Podobné události se stávají u P. Pia často. Spolubratři P. Pia jsou na jeho "nepřítomnosti" zvyklí. Avšak běda tomu, kdo se odváží o tom mu klást indiskrétní otázky. Může zvědavce tak zpražít, že jim navzdýcky přejde chuť na další otázky. Mnohé události se však staly tolikrát a před tolika úctyhodnými svědky, že o jejich svědectví nemůžeme pochybovat. To platí např. o Donu Orionovi - jehož svatořečení se chystá, který na vlastní oči spatřil v den svatořečení svaté Terezie z Lisieux P. Pia v chrámu sv. Petra v Římě. Tázel se jej na to jeden římský prelát a on to potvrdil. P. Pius byl však v té době v San Giovanni Rotondo v přísné klauzuře.....

Podle známých podrobností dá se případ vysvětlit. Někdo, kdo zná velmi dobře apoštola ze San Giovanni Rotondo, řekl mi jednou: "Svatá Terezie od Ježíška je P. Piovi dražší než všichni ostatní svatí." Divotvůrce se totiž ubírá toutéž "malou cestou" dokonalého plnění povinností jako ona skromná karmelitka, která za svůj život neprovedla jediný zázrak, avšak oba jsou si podobní v mnoha ohledech. Když několik let před svatořečením Terezičky slečna M. B. předložila P. Piovi fotografii mladé karmelitky a prosila ho, aby ji posvětil, odpověděl jí: "Nemohu obraz této jeptišky posvěcovat, protože není ještě svatořečená, jednoho dne však bude vyzdvižena ke cti oltářů, neboť je svatá, velmi velká svatá. V mnohých případech procházel P. Pius zavřenými dveřmi, k velkému údivu těch, kdo na něho číhali. Tak mohl uniknout

elegantním způsobem nežádoucím lidem a zbavit se zvědavců. Téměř každý v San Giovanni Rotondo zná roztomilé dobrodružství, jež se přihodilo inženýru Todinimu z Říma. Jednoho večera, když už se delší čas zdržel v klášteře, v okamžiku odchodu, zjistil, že lije jako z konve. "A já jsem si nevzal ani deštník!" řekl P. Pivi. "Mohli byste mě tu nechat do rána? Jinak promoknu na kůži." "Ne, synu můj, to není možné. Ničeho se nemusíš obávat. Doprovodím tě!" Inženýr si pro sebe pomyslel, že vedle P. Pia s lehčím srdcem za pokání promokne a souhlasil. Vyhrnul si límec, nasadil si klobouk pevně do čela a pustil se odvážně do těch dvou kilometrů, které ho dělily od vesnice. Jak velké bylo jeho překvapení, když vyšel a zjistil, že průtrž mračen náhle ustala. Sotva mžilo, když se dostavil k lidem, u nichž měl pronajatu místnost. "Madonna mia," zvolala žena, když zaslechla, že otvírá dvěře, "vy musíte být mokrý skrz naskrz!" "Vůbec ne," odpověděl, "téměř vůbec neprší." Vesničané se na něho s podivem podívali: "Že téměř vůbec neprší? Vždyť je tam hotová potopa. Poslouchejte!"

Vyšli na práh a viděli, že nebe spustilo všechna stavidla. Již hodinu nepřetržitě prší jako z konve. Co jste dělal, že jste tím prošel suchý?" "P. Pius mi řekl, že mě doprovodí." "Pak ano, když P. Pius vám to řekl."

"Otče, nevěřím na Boha!"

"Ale Bůh věří v tebe, můj synu." Tušíme v těchto slovech propastnou hloubku, která nás k sobě táhne. "Otče, mnoho jsem hřešil, nemám už žádné naděje!" "Můj synu, Bůh ustavičně pronásleduje nejzatvrzelejší duše. Tys ho příliš mnoho stál, než aby tě opustil." Návštěvník, který byl přiváben zvědavostí, snažil se přimíchat se do skupiny mužů, kteří se shromáždili v zákristii. Páter Pius vstoupil a hned ho odhalil. "Janovane," zavolal jej přes všechny hlavy, "Janovane, ty máš nečistý obličej! Bydlíš dva kroky od moře a nemůžeš se umýt?" Dovedeme si představit údiv nešťastníka. Zraky všech se na něho obrátily. Avšak P. Pius nepovolil: "Tvá loďka je pevná," pravil, "avšak nikdo neřídí kormidlo." Samozřejmě, že všechno skončilo ve zpovědnici. Mnohým poutníkům odmítal podat hostii, i když před ním třeba třikrát, pětkrát nebo desetkrát klečeli. Přešel kolem nich. Jednomu muži, který jej následoval do zákristie řekl: "Jdi pryč, vezmi si ženu, s níž společně žiješ, a pak se vrať!"

Vyšli na práh a viděli, že nebe spustilo všechna stavidla. Již hodinu nepřetržitě prší jako z konve. Co jste dělal, že jste tím prošel suchý?" P. Pius mi řekl, že mě doprovodí." "Pak ano, když P. Pius vám to řekl."

Každý v kraji zná jedinečné dobrodružství malé Gemmy di Giorgi, která přišla na svět slepá a bez očních bulv. Poté, co dostala z rukou P. Pia dne 18. 6. 1947 svatou hostii, náhle začla vidět, avšak nenabyla očních bulv. To byla výzva vědě na souboj. Čtyři měsíce po zázraku podrobil slavný oční lékař z Perugi, Dr. Caramazza, dítě pečlivé zkoušce a zjistil, že by neměla vidět. Dítě však, které je dnes už sedmnáctileté, navštěvovalo školu a i dnes vidí výborně. Přichází často se svými rodiči do San Giovanni Rotondo. P. Pius jen odmítavě vrtí hlavou: "Nezatahujte mne do této události, milí lidé! Ne já, ale Panna Maria to udělala." "Ale vy jste to musel vyprosit!" odvětil někdo zdravým lidským úsudkem.

Avšak nejen lidé z velké dálky měli užitek z milostí Madonniných prostřednictvím P. Pia! Každý zde zná dobrodružství Dra Francesca Ricciardiho. Jakožto aktivní ateista, vedl po celá léta pomlouvačnou kampaň proti náboženství a proti stigmatisovanému kapucínovi. A onen doktor bydlel dosti blízko, aby se mohl přesvědčit, dva kroky od kláštera, přímo v San Giovanni, blízko hnízda tmářství a továrny na podvody!

Shromažďoval u sebe místní honoraci, aby jim napravoval hlavy. Mával praporem vědy, rozpitvával "frátry" tak dokonale, že mu nemohla odolat nejsilnější oposice. P. Pius trpěl a mlčel. Konečně, po letech, nadešla hodina Boží odplaty. Přátelé se mstí svým způsobem, jak ukazuje následující příklad. Doktor onemocněl. Jeho kolegové souhlasně zjistili rakovinu žaludku. Příliš pozdě na operaci! Jednoho krásného dne se roznesla zvěst, že Dr. Ricciardi umírá. Tamní lidé ho měli rádi, i když byl ateistou, neboť léčil nemocné zdarma a měl dobré srdce. Seběhli se venkovaně ze všech stran a začali se na otevřené silnici modlit za to, aby se smířil s Bohem. Farář, don Giuseppe Principe, se přemohl a navštívil nemocného. "Nechci žádné kněze!" rozlítil se doktor. A aby svému odmítnutí dodal ještě větší váhu, hodil faráři pantofel přímo do obličeje. Don Giuseppe se však nedal odradit a naléhal dále. "Dejte mi pokoj!" křičel nemocný. „Jen P. Pius by mě mohl vyzpovídat, ale toho jsem příliš urážel, on jistě nepřijde. Ostatně, ani nesmí opustit klášter. Tak tady zemřu tak, jak jsem žil a dost." Co nejspěšněji zpravili P. Pia. Ten se rychle odebral do kostela, vzal svaté oleje, poslední pomazání a spěchal, kulhaje na svých probodených nohách, k doktorovi. Svědci mi o tom vyprávěli. Hustě sněžilo na klečící davy a na Otce Pia, který byl

zcela soustředěn na Boha, kterého nesl na svých prsou. Jakou asi vedli rozmluvu? Jaký pakt byl uzavřen? Jakmile se ocitl u cíle, P. Pius otevřel svou náruč a smál se, jak jen on se dovedl smát, pravým dětským smíchem.

Starý neverěc si jej zmateně prohlížel. Pak se ale jeho tvář rozjasnila: "Promiňte mi, Otče Pio!" Po zpovědi, přijav rozhřešení a svaté svátosti, mohl klidně zemřít. Avšak taková "pomsta" by nebyla dost hezká a na prosbu P. Pia rozhodl Bůh jinak. Za tři dni byl lékař uzdraven. Rakovina zmizela, aniž by po sobě zanechala nejmenší stopu. Potom začal starý bojovník zevně i vnitřně nový život, zařadil se na opačnou stranu fronty a od té doby vášnivě a zarputile potíral protivníky P. Pia. Kdo by v Apulii neznal krásnou historii Dra Ricciardiho, jeho skutky, jeho přesměřilou horlivost a zlaté srdce?

Obyvatelé San Giovanni Rotonda si pamatují zcela dobře na smrt matky P. Pia, na začátku ledna 1930, tedy sotva dva měsíce po zázračném uzdravení nevěřícího Dra Ricciardiho.....

P. Pius se dostavil k jejímu loži, připravil ji na velkou cestu a ošetřoval ji nejněžnějším způsobem. Krev tekla po jeho prstech jako léčivý nápoj. Kterýsi lékař mu řekl: "No tak co, Otče, nechcete poprosit Boha o uzdravení své matky?" Zdvihl oči k nebi, odmlčel se na chvíli a pak řekl tiše: "Staň se vůle boží!" Když ji pak Bůh k sobě povolal, byla jeho bolest dojmavá. "Naříkal jako dítě," řekli mi o tom "a štkal nepřetržitě: Mamma, mamma mia!"..... Také mnozí volnomyšlenkáři se nad tím pozastavili. Jak může takový člověk, který už deset let prožívá na těle a na duši opravdové mučednictví projevovat takovou bolest? Starosta San Giovanni Rotondo mu řekl: "Nuže, Otče, vy jste nás sám učil, že bolest je jen projev lásky a že ji máme Bohu obětovat! Proč tedy tak srdcervoucně pláčete?" P. Pius náhle zvažněl a odpověděl: "Jsou to slzy lásky a jen lásky".....

Ne, Pius nechtěl mít nejmenší užitek ze svých darů divotvůrce, a lékaři mu nic takového nemohli zazlívat..... V mnohých případech se mu připisovaly zázraky tam, kde učedníci Aesculapovi (myt. lékař) naposled přiložili ruku k dílu. Máme tu třeba případ Grazielly, mladé dívky, která byla od narození slepá. P. Pius jí řekl: "Dej se operovat!" Operovali ji a ona vidí..... Zázrak P. Pia? Dáváme přednost skromné pravdě. Modlitby doprovázely operační nůž a operace se zdařila. Který věřící chirurg by odmítl v takovém okamžiku modlitby světcovy? Ano, "pomoz si sám, Bůh ti pomůže."

Když byl ještě hodně mlád, předpověděl, že v jeho "milé Pietrelcině" bude zřízen klášter. Již několik let existuje tento klášter, díky fundaci Miss Mary Pyleové a to na místě, které kdysi označil P. Pius. "Voušatí mniši" táhnou krajinou se svým poselstvím lásky a míru. P. Pius se tam nemůže odebrat, ale jeho srdce se rozbuší při každé zprávě, kterou dostane z místa, kde spatřil světlo světa. Když architekti, kterým nedostatek vody dělal velké starosti, předložili plány Pietrelciny P. Piovi, bez váhání ukázal prstem na místo, kde měli kopat. Mluvilo se o zázraku, avšak tento výkon nepřesahoval schopnosti dobrého proutkaře. I z dálky znal P. Pius každou píď půdy a mohl eventuelně použít dřívějších svých vnuknutí a zkušeností. V každém případě, díky jemu, je v Pietrelcině dost vody a ani v době sucha klášterní studna nevyсыchá.

Přijde-li někdo z Pietrelciny a vypráví o ní, naslouchá zvědavě, oči se mu plní slzami a on pochvalně volá: "O, mia cara Pietrelcina!" (Ó, má drahá Pietrelcino!) Tento tak lidský výkřik srdce nám jej přibližuje a získává naše srdce. Láska k Bohu nevytrhává žádné kořeny, a v království Božím není světců bez vlasti, není světců bez masa a krve. I jeho slova voní rodnou půdou. Jednoho dne hořekující otec mu přinesl dceru v posledním stadiu tuberkulózy. Sotva vstoupili do zákristie, P. Pius se k nim obrátil a pravil: "Maria Pennisi, ty chceš být nemocna? Mýlíš se, dceru. Jsi lepší na svém místě než já." A položil jí ruku na plece. Poděšen a uchvácen vypravil ze sebe pan Pennisi sotva několik slov. "No, dobře, dobře," smál se páter. "Nechte to na mně." Již příštího dne byla dívka uzdravena. Se svým otcem navštívila P. Pia, aby mu poděkovala a rozloučila se s ním. "Co ti napadá!" řekl. "Musíš tady zůstat osm dní. Nezapomeň: "Pod dohledem pánovým kuň tloustne." Myslel tím na tělesné zdraví dívčino nebo na její duši? Nepochybně u P. Pia má duše přednost.

Piova jasnozřivost mohla někoho uvést do rozpaků. Papež Benedikt XV. (nar. 1854, 1914-1922) řekl jednou svému biskupovi, který jej varoval před tím podvodníkem: "Můj synu, nepochybně jste špatně informován. Doporučuji vám důrazně, abyste se k němu odebral a mohl vidět na vlastní oči, jak to s ním vlastně je." Přání papežovo je příkazem. Za několik dní poté odjel Monsignore do Foggi, aniž někoho o tom informoval. Sotva přijel, narazil na dva kapucíny, kteří jej uctivě pozdravili: "Pochválen buď Ježíš

Kristus." - "P. Pius nás posílá, abychom vaši excelenci doprovodili do San Giovanni Rotondo." Na chvíli zavládlo ticho. Monsignore odešel k pokladně: "Kdy jede nejbližší vlak do Říma?" Pak se obrátil k oběma otcům: "Právě mě něco důležitého napadlo. Musím ihned na zpět do Říma." A rozloučil se s nimi. Dosáhl cíle své cesty. Viděl "vlastníma očima". "Ostatně", připojil s úsměvem, "dal jsem přednost tomu ujít dalším překvapením. Při takové zpravodajské službě musel P. Pius též vědět, co jsem řekl papeži.

Před dvěma roky uveřejnil jeden z jeho spolubratří, pocházející jako on z Pietrelciny, anonymní rozjímání "pro posilu věřícím". Pochází z pera P. Pia, jak dnes víme díky "indiskreci" jednoho překladatele a víme o něm, že vzniklo r. 1924, kdy ještě dokázal psát. Jde o "**Meditaci o svaté agonii**", která je jedinečně krásná. P. Pius se v ní prozrazuje svým zřením na trpícího Krista. Podílem na úzkostech svého Boha otevírá nám závatný pohled na tajemství "soucitu", toho tajemství, ke kterému jsme všichni voláni co spoluspasitelé. Každá věta tohoto rozjímání se podobá vlně, která nás vynáší z nezbadatelné hloubky..... Zřekneme se dalšího usuzování a přeložíme si téměř celé rozjímání. Protože není učedník nad mistra, zavádí nás P. Pius, aniž to chce nebo ví, v těchto srdcervoucích řádcích, do nejhlubšího nitra duše, která je poznamenána jizvou svaté agonie, "stigmaty". "Božský Duchu, osvět' můj rozum a rozplameň mé srdce, až budu psát o Ježíšově utrpení. Pomoz mi, abych pronikl tajemství lásky a utrpení mého Boha, který, stav se člověkem, trpí, zápasí se smrtí, za mne umírá. (8)

(Pozn. 8: Mějme na mysli při celé četbě této meditace, že nejde o nějakou historickou vzpomínku. P. Pius jasně na sobě cítil, že i teď za něho Kristus umírá. Co se jednou historicky stalo na Kalvarii a před tím v Jeruzalémě, je jenom vysvětlením toho, co nám před tím bylo utajeno. Bůh ustavičně za nás trpí. Nevtělila se do těla jen lidská duše, ale také On. V nesmrtelné lidské duši je místo, na kterém jedině neposkvřená lidská duše ze sebe může zrodit Boha a není to možné bez strašného utrpení. To však není nic proti tomu, když tento znovuzrozený Bůh v lidské duši se stane naším učitelem a nakonec se dává ukřižovat, aby nás mohl spasit, tj. vyvést od našich plných hrnců nevědomosti a pocitu oddělenosti do dokonalého spojení s Bohem. Celý ten vývoj spočívá v tom, že napřed se Božské vědomí objeví, pak se k němu přidá lidské vědomí, to je ukřižováno jako něco, co je překážkou ke spojení s Bohem a pak opět vstane z mrtvých natrvalo spojeno s vědomím Božím. Takovým způsobem Bůh

přichází pro člověka, takovým způsobem za něho neustále trpí. Způsob, jakým se vžívá P. Pius do smrti Ježíšovy, je ovšem jen jedním ze způsobů dosahování spojení s Bohem a jedním ze způsobů apoštolátu a vedení duší. Jeho způsob myšlení je nejprostším způsobem pojatý vzestup. Nese také proto hmotné známky Kristovy na kříži a bez nich by nebyla jeho cesta úplná a zažitá. Kdo však jde jinak, nedostane stigmata. Cesta P. Pia je tradiční cesta, poprvé ukázaná ve 13. století sv. Františkem z Assisi, zakladatelem řádu, v němž žil P. Pius. Tyto poznámky o zkušenostech P. Pia mají pomoci i těm, kdo nejsou schopni jít jeho cestou, tj. nejsou schopni převzít jeho způsob myšlení. Jeho cesta je opravdu vhodná jen pro klášterní život, ale jeho příklad je vhodný pro všechny. Nezáleží také na tom, ze které strany člověk se blíží ke spojení s Bohem. Jeho cesta má všechny znaky velkodušnosti, vytrvalosti, opravdovosti a proto byla korunována úspěchem. Musí se dbát toho, aby úroveň modlitby byla v souladu se životem a myšlením. P. Pius nahradil nedostatek techniky vnitřní modlitby jedině vroucností a délkou modlitby. Ruku v ruce s duchovním vzestupem musí modlitba postupně přestávat být diskursivní (povídavá). Ne sice najednou, ale postupně. Řeč Boží není řečí, řeč Boží je **přímým věděním bez řeči**. Proto vadí příliš lidské pojetí Boha, které z počátku je téměř nepostradatelné, ale čím dál tím více se stává přítěží a znesnadňuje přístup do větších hloubek. Také přílišné utrpení není žádoucí. Téměř nikdy se ho nelze vystříhat, bereme-li na sebe cizí vůli, nebo jak tomu říká P. Pius po křesťansku, cizí hříchy.)

Věčný, Nesmrtelný se poníží, aby se podrobil neslýchanému mysteriu, potupné smrti na kříži, uprostřed urážek, výsměchu a potupy, aby své tvorstvo spasil, přestože ono po něm nohama šlapalo a válí se v bahně hříchů. (9)

(Pozn. 9: Lidské vědomí je odvozeno z vědomí Božího a ustavičně na něm závislé, ustavičně z něho odvozované. Pak také všechno, co se vytvořilo z našeho vědomí, např. city, pochází z téhož pramene. A proto, miluje-li někdo svou ženu, Boha miluje, mohlo by se říci. Nenávidí-li kdo někoho, nenávidí Boha atd. Vzpomeňte si na Kristova slova: "Cokoliv jste učinili nejmenšímu z bratří svých, Mně jste učinili." Tak je tomu doslova pravda. Není rozhodné, že člověk o tom neví. Je to však tajemné vtělení boží do celého lidstva, ba tvorstva. Je to neméně podivuhodné zlidštění něčeho, co ve svém základu je nedefinovatelné. Je tu i svobodná lidská vůle, která také svou sílu bere z vůle Boží a dostává od ní dovolení, aby směl ji, celé vědomí a všechny city přechodné, třebaš po dobu celého života na zemi, obracet jen k

pozemským cílům, tj. obracet se jimi k Bohu jen nepřímou. P. Pius pomocí proudu vědomí Božího obrací hříšníky a pomáhá i trpícímu Ježíši nést jeho těžký kříž a stává se spoluspasitelem, opravdovým průvodcem duší z temnot do věčného světla.)

Člověk má zalíbení ve hříchu a Bůh je pro tyto hříchy zarmoucen až k smrti. Hrůzy strašlivé agonie způsobily, že se krví potil..... Ne, nemohu pochopit toto moře lásky a bolesti, nedopomůže-li k tomu Tvá milost, ó, Bože. Otevři mi přístup k nejhlubší hloubce srdce Ježíšova, abych se v něm mohl podílet na hořkosti, které jej provázely na Olivetské hoře až po brány smrti a mohl ho těšit v jeho naprosté opuštěnosti a samotě. Nechť se spojím s **Tím**, který byl opuštěn svým Otcem a sebou samým, abych s Ním mohl pykat! (10)

(Pozn. 10: Dopouštíme se hříchů a neseme jejich následky. To je cesta, která nevede k onomu uvědomění, které měl P. Pius, že Kristus ustavičně nastupuje cestu opačnou: nehřeší a pyká za hříchy, jak on říká, "bere na sebe hříchy všech". Protože existuje spojení mezi Ním a námi hříšníky, pykáme-li my za hříchy, pyká i on. Rozdíl je v tom, že on ví proč, on dovede vzít na sebe naši vůli a dovést ji na vyšší úroveň, dokáže bez reptání trpět za všechny, neustále, i za cenu ztráty pomoci Otcovy. Kdyby nebyl Jím opuštěn, nemohl by si viny odtrpět, jak jsme byli toho svědky během Jeho učitelského úřadu, kdy chodil spojen s Otcem a neustále se opíral o Otcovu moc. Také P. Pius trpí vědomě za hříchy hříšníků a jsme svědky toho, že se to neděje nadarmo. Oni se obracejí, mění způsob myšlení a jednání. P. Pius se i v jiném chová jako Kristus. Koho se chopí, toho už nepouští ze zřetele. Ví, že obrácením nastává urychlení vývoje a z toho plynoucí setrvačnost rychlosti a že při vyšší rychlosti je třeba odstraňovat překážky z cesty, aby nedošlo ke srážce.)

Maria, matko bolesti, nech mne následovat Ježíše, abych se mohl nejvíce podílet na jeho bolesti a na Tvém zármutku! Můj strážný anděle, způsob, aby se celé mé vědomí soustředilo na trpícího Ježíše, aby nikdo od Něho nemohl se oddělit.....

Na konci svého života, když se nám úplně věnoval ve svátosti své lásky, jde Pán na Olivetskou horu, kterou znají nejen jeho učedníci, ale i Jidáš. Na cestě je poučuje a připravuje je na svou blížící se smrt. Žádá je, aby z lásky k **Němu** snášeli osočování a pronásledování až k smrti a tím se mu, Božskému předobrazu, připodobnili. V okamžiku, kdy se připravuje jeho nejkrutější utrpení, nemyslí na Sebe, nýbrž na tebe! Jaká propastná láska hýbá jeho srdcem. Jeho svatá tvář je plna smutku

a plna něžnosti. Jeho slova prýstí z nejhlubších hlubin jeho srdce a překypují láskou. Ó, Ježíši, mé srdce je zmateno, pomyslí-li na lásku, s jakou jsi šel vstříc svému utrpení a smrti! Naučil nás, že není větší lásky, než dát život za ty, které milujeme. A nyní se chystáš tato slova zpečetit svým příkladem. Na hoře Olivetské vzdaluje se Mistr svým učedníkům a bere si za svědky své agonie jen tři: Petra, Jakuba a Jana. Budou mít sílu ti, kteří ho uzřeli oslaveného na hoře Tabor, znovu ho poznat jako Bohočlověka v této smrtelnou úzkostí sklíčené bytosti?

Když vstoupil do Getsemanské zahrady, řekl jim: "Sedněte si zde..... Bděte a modlete se, abyste neupadli v pokušení." Buďte na stráž, neboť nepřítel ani nespí ani nepodřimuje. Ozbrojte se už napřed zbraněmi modlitby, abyste nebyli překvapeni a svedeni ke hříchu. Je to hodina temna. Když je napomenul, poodešel, co by kamenem dohodil, vrhl se k zemi potom, tváří se jí dotýkáje. Jeho duše byla ponořena do moře hořkosti a nejvyššího zármutku. Je pozdě. Zsinalá noc je plna temných stínů. Měsíc svítí krvavou září. Vítr hýbe stromy a proniká až do kostí. Celá příroda jako by hrůzou trnula.

Ó, noci, nikdy nebyla taková! Zde je místo, které Ježíš hledá, aby se modlil. Odkládá své svaté lidství síle, na níž měl právo svým spojením s Božskou Osobou. Noří ji do propasti smutku, do úzkosti srdce, do nejhlubšího ponížení. Jeho duch jako by se ponořil.....

Už napřed vidí celé své utrpení. Vidí Jidáše, svého velmi milovaného apoštola, který jej prodává za hrst peněz. Nyní je na cestě do Getsemanské zahrady, aby jej zradil a vydal! Což jej právě před tím nesytil svým tělem a nenapojil svou krví? Před ním se ponížil a myl mu nohy, na své srdce jej tiskl a rty políbil. Co všechno učinil, aby jej zadržel na samém okraji svatokrádeže nebo aby jej aspoň přiměl k lítosti a pokání! Marně! Nyní jde své zkáze vstříc..... Ježíš pláče. Vidí, jak je vláčen ulicemi Jeruzaléma, kde ho před několika dny oslavovali jako Mesiáše.

Vidí, jak je bit před nejvyšším knězem. Slyší je křičet: "Ukřižujte ho!" On, pramen života, je jako cár smýkán od jednoho soudu ke druhému.

Lid, ten tolik milovaný a tak bohatě obdarovaný lid jej tupí, posmívá se mu, zuřivě si žádá jeho smrt, a jakou smrt! Smrt na kříži. Slyší jejich falešná nařčení. Vidí, jak ho bičují, trním korunují, jak si z něho dělají blázny a zdraví jej jako nepravého krále. Vidí, jak je odsouzen ke smrti na kříži, stoupá na Kalvarii, padá pod tíhou kříže.....

Nyní přišel na Golgotu, je obrán o šat a natažen na kříž, nemilosrdně přibit, vyzdvižen, tváří k nebi i zemi. Visí, sotva dech popadaje na hřebech, trpí nevýslovná muka..... Můj Bože!

Po nekonečném smrtelném zápasu, za tři hodiny umírá uprostřed posupného výsměchu před zraky zpité chásky!

Zří své hrdlo a útroby, drásané horoucí žízní, ocet a žluč, které mu podávají ke ztišení žízně. Vidí svého otce, který jej opouští, matku sklíčenou bolestí. A nakonec ta hanebná smrt mezi dvěma lotry. Jeden z nich se k němu utíká a může být jím spasen, druhý prvního za to proklíná a umírá zavržen.

Vidí Longina, římského setníka, který se blíží, aby proklál jeho srdce. Nyní je dokonáno, poslední ponížení těla a duše, které se od sebe rozdělují.....

Všechno probíhá před jeho zrakem, scéna za scénou, naplňuje ho hrůzou a skličuje. Odstraší ho to?

Od prvního okamžiku všechno objímá, všechno bere na sebe. Proč tedy zažívá tak velkou hrůzu? Protože předkládá jako štít své svaté lidství, aby jím přijímal rány způsobené hříchy urážející spravedlnost. Všechno živě vnímá ve své - sobě samému zanechané - mysli, trpí všechno.....

Za ony hříchy tento trest..... Je zdrcen, protože sebe vydal za oběť hrůzám, slabostem, největší bázni. Zdá se, že se vyšplhal na vrchol bolesti. Leží na tváři před majestátem svého Otce. Svatá tvář Bohočlověka, který zažíval nazírání na Boha, zde leží zohyžděna v prachu. Můj Ježíši! Nejsi Bůh? Pán nebe a země? Jedno s Otcem? Proč se tolik ponižuješ, až dokonce ztrácíš lidské vzezření?

Ach, ano..... už rozumím! Chceš mne, povýšence, poučit, že musím klesnout až ke hloubce země, chci-li mít spojení s nebem. Abys odpykal mou pýchu, hroutíš se. Abys smířil nebe se zemí, ponižuješ se až k zemi, jako bys jí chtěl dát polibek míru. Ježíš se znovu zdvihá, upírá prosebný zrak k nebi, zdvihá ruce do výše a modlí se. Utíká se ke svému otci, který se od něho odvrací. Prosí s důvěrou synovskou, avšak ví velmi dobře, jaké místo zaujímá. Ví, že jen on může učinit radost a může smířit tvorstvo se Stvořitelem. A to chce, za to jej žádá. Jeho přirozenost jest však doslova ohromena. Vzpírá se takové oběti a tak tvrdý boj pokračuje.

Ježíši, jak tě můžeme prosit, abychom byli silní, když tě vidíme tak slabého a zdrceného. Ano, rozumím! Tys vzal všechnu naši slabost na sebe. Abys nás obdařil svou silou, stal ses naším

obětním beránkem. Chceš nás naučit, abychom upřeli všechnu svou důvěru na tebe, i když se nám nebe jeví neúprosné.

Ve smrtelném zápase volá Ježíš do výšin k Otci: "Je-li to možné, odejmi ode mne tento kalich!" Je to výkřik přirozenosti, která padajíc k zemi, s důvěrou se obrací k nebesům. Ví, že nebude vyslyšen, neboť chce, aby se tak stalo. Můj Ježíši, proč si žádáš něco, o čem víš, že toho nedosáhneš? Jaké závratné tajemství. Utrpení, které ho kruší, má ho k tomu, aby volal o pomoc a útěchu, ale jeho láska k nám a jeho touha, aby nás převedl k Bohu, jej má k tomu, aby řekl: "Avšak ne má, ale Tvá vůle se staň!"

Jeho nejvyšš zarmoucené srdce žízní po útěše. Pomalu se zdvihá, činí několik nejistých kroků. Blíží se ke svým učedníkům. Aspoň oni, jeho přátelé, jeho důvěrníci, mu porozumí a rozdělí se s ním o jeho žal.....

Zjišťuje, že spí. Jak osamocen a opuštěn se náhle cítí. "Šimone, spíš?" říká zcela tiše k Petrovi. "Ty, kterýs mi řekl, že mne budeš následovat až na smrt?" Obrací se k ostatním: "Vy nedokážete ani hodinu se mnou bdít?" A opět zapomíná na své utrpení a myslí jen na ně: "Bděte a modlete se, abyste neupadli v pokušení!"

Jako by chtěl říci: "Když už jste tak rychle zapomněli na mne, který bojuje a trpí, bděte a modlete se aspoň ve svém vlastním zájmu. Oni však jsou rozespálí a sotva jej slyší. Ó, můj Ježíši, kolik ušlechtilých duší dojmá Tvůj nářek, takže tě doprovázejí do Getsemanské zahrady a podílejí se na tvé hořkosti a smrtelném strachu. Kolik srdcí už během staletí ušlechtilé odpovědělo na Tvé volání! Kéž by Tě potěšili! A kéž by tím, že se podílejí na Tvé bázni srdce, mohli podílet se též na Tvém spasitelském díle! Kéž bych k nim náležel a směl Tě trochu potěšit, můj Ježíši!

Ježíš se vrací na své místo modlitby, a jiný, ještě strašlivější obraz vyvstává před jeho zrakem. Všechny naše hříchy do všech podrobností táhnou před ním. Ví, jakou měrou urážejí Boží majestát. Vidí všechny ohavnosti, které poskvřňují srdce a rty, ta srdce a rty, které jsou tu, aby oslavovaly nádheru Boží. Vidí znesvěcování, která zneuctívají kněze i věřící. Vidí nesmírné zneužití svátostí, které ustanovil pro naši spásu a které se mohou stát příčinou našeho zatracení. Musí na sebe vzít všechnu páchnoucí špínu lidské zkaženosti. Tak se musí objevit před svatostí svého otce. Musí každý hřích zvlášť odpykat a Otci odvést všechnu jemu ukradenou slávu. Pro záchranu hříšníků musí

sestoupit do této žumpy. Ani to jej neodradí. Jako strašně mocná vlna obklopuje jej tento hnus, zaplavuje jej, dusí jej. Nyní stojí před Otcem, před Bohem spravedlivosti. On, největší svatý, svíjí se pod tíhou hříchů a je připodobněn hříšníkům. Kdo změří jeho nepřekonatelnou nechuť? Jaký to nával odpornosti? Protože všechno bez výjimky na sebe vzal, je tížen nesmírným břemenem a vzdychá pod tíží Boží spravedlnosti, před tváří Otcovou, který svému Synu dovolil, aby se stal krvavou obětí za hříchy světa a sám se stal "proklatcem". Jeho čistota se zachvívá hrůzou před touto hanebnou tíhou. Chvěje se jako osika. Aby čelil této hrozné agonii, pohružuje se do modlitby. Sklání se před Otcem a snažně prosí: "Můj Otče, je-li to možné, odejmi ode mne tento kalich!" Je to jako by říkal: "Otče, chci Tvé oslavení! Chci, aby Tvé spravedlnosti bylo učiněno zadost. Chci Tvé znovusmíření s lidským pokolením. Ale ne za tuto cenu, abych byl, svatost sama potřísněn tolika hříchy, ne, ne! Ó, Otče, jemuž je všechno možné, odejmi ode mne tento kalich a najdi jiný spásonosný prostředek v nevyčerpatelných pokladech své moudrosti. Nepřeješ-li si však to, staň se Tvá vůle a ne má!"

Také tentokrát Spasitelova modlitba zůstala neúčinnou. Zmocnila se ho smrtelná úzkost. Hledaje útěchu, vzpřímil se. Cítil, že ho síly opouštějí. Klopýtaje, vleče se ke svým učedníkům. A opět shledává, že spí. Jeho smutek je ještě hlubší. Spokojuje se s tím, že je budí. Jsou rozpačití? Ježíš už nic neříká. Vidím jej jenom nevýslovně smutného. Nechává si veškerou trpkost z této opuštěnosti pro sebe.

Můj Ježíši, jak velké je Tvé hoře, které čtu ve Tvém srdci, které přetéká něžnou láskou. Vidím, jak se vzdaluješ od svých učedníků, kteří Tě zranili právě do srdce. Kdybych Tě mohl dát trochu útěchy, trochu tě potěšit..... Protože však nic jiného nemohu, pláči s Tebou. Slzy mé lásky a má zkroušenost srdce spojují se s Tvými slzami. Tak stoupají vzhůru až k trůnu Otcovu, aby jej prosily o soucit s Tebou a s tolika dušemi, které propadly spánku hříchu a smrti.

Ježíš se vrací na místo modlitby vyčerpan a nejvýš zarmoucen. Připadá si jako zavržen. Cítí, jak je drcen smrtelnou úzkostí a jeho modlitba se stává naléhavější. Otec od něho odvrací zrak, jako by byl ten nejzavrženější člověk. Připadá mi, že slyším žaloby Spasitelovy: "Kdyby aspoň člověk, za něhož trpím, použil té milosti, kterou pro něho chci dosáhnout svým hrozným utrpením. Kdyby aspoň uznal, jak vysoká je cena, kterou platím, abych jej spasil a obdaroval ho životem Syna Božího? Ach, tato

láska mi drásá srdce daleko krutěji než katané budou drásat mé tělo....."

Vidí člověka, který neví, protože nechce vědět, rouhá se Božské krvi, což málokdy znovu napraví, avšak často to vede k jeho zatracení. V největší úzkosti srdce volá znovu: "Jak málo prospěje má krev!" Ale myšlenka na tento malý počet stačí k tomu, aby se vydal dalšímu utrpení a smrti.

Nyní už není nic a nikoho, kdo by mu mohl přinést kapku útěchy. Nebe jest mu uzavřeno. Člověk je nevděčný i když je tísněn tíhou hříchů a nezná jeho lásku. Cítí se přemožen bolestí a hrůzami agonie: "Má duše je smutná až k smrti!"

Božská krev, ty prýštíš neodolatelně ze srdce Ježíšova, tryskáš ze všech jeho pórů, abys obmyla nevděčnou zemi. Dovol mi, abych tě zachytil, ty ze všech nejdražší krevi, především tyto první kapky. Chci si tě uchovat v kalichu svého srdce. Jsi nevyvratitelným důkazem lásky, která tě prolila. Chci se v tobě očistit, ó, nejdražší krevi! Chci očistit všechny duše poskvrněné hříchem. Chci je přinést Otcí!

Krev jeho nejmilovanějšího Syna padla na zem, aby ji očistila. Krev jeho Syna stoupá opět k jeho trůnu, aby smířila jeho uraženou spravedlnost. Zadostiučinění je vskutku přebohaté! Končí však tedy už utrpení Ježíšovo? Ach, ne! Nechce zastavit proudy své lásky. Člověk se musí dovědět, jak On, Bohočlověk, jej miluje. Člověk se musí dovědět až do jaké propasti nejhlubšího ponížení může sestoupit taková nejvyšší láska. I když krvavým potem nejdražší krve učiněno zadost spravedlnosti Otcově, přece jen člověk potřebuje jasné důkazy této lásky. Ježíš tedy jde až na konec: k potupné smrti na kříži. Nazíravý člověk snad postihne stín lásky, která jej vedla k úzkosti svaté agonie na Olivetské hoře. Kdo však je zapleten do hmotných záležitostí a hledá více svět než nebe, musí jej také zevně vidět přibodeného na kříž, aby se jej dotkl aspoň pohled na jeho krev a na jeho krutou smrt.

Ne, jeho láskyplné srdce nemá toho dost. Kajícně se znovu modlí: "Můj Otče, odejmi ode mne tento kalich, aniž bych jej vypil, avšak staň se vůle Tvá!"

Od tohoto okamžiku odpovídá Ježíš z hloubky této lásky stravovaného srdce na pokřik lidstva, které si žádá jeho smrti jako cenu spásy. Na rozsudek smrti, který vynesl jeho Otec v nebesích, odpovídá zevně tím, že požaduje jeho smrt! Ježíš sklání svou úctyhodnou hlavu: "Můj Otče, kdyby mne mohl tento kalich minout, aniž bych ho vypil, avšak staň se vůle tvá, ne má. A nyní mu Otec posílá potěšujícího anděla. Jakou útěchu může přinést anděl

silnému Bohu, neporazitelnému Bohu, všemohoucímu Bohu? Tento Bůh se však chtěl stát citlivým. Vzal na sebe všechny naše slabosti. Stal se mužem bolesti v boji se smrtí. A jeho láska způsobuje, že se potí krví!

Prosí Otce za sebe a za nás - Jeho Otec odmítá jej vyslyšet, neboť On musí za nás zemřít. Myslím si, že se anděl vrhl uctivě k nohám věčné krásy, poskvrněné prachem a krví a s nevýslovnou úctou prosil Ježíše, aby vypil kalich k oslavě Otce a ke spáse hříšníků. Modlil se tak proto, aby nás naučil, že jedině v nebi máme hledat svou záštitu, jsou-li naše duše tak hluboce zarmouceny jako jeho.

On, naše síla, přijde nám na pomoc, protože ráčil na sebe vzít všechnu naši bídu. Ano, můj Ježíši, teď musíš vypít kalich až do dna. Teď jsi vydán nejhroznější smrti. Ježíši, kéž mne nic od Tebe neoddělí, ani život, ani smrt! Budu-li Inout po celý život s nekonečnou láskou k tvému utrpení, bude mi dopřáno umřít s tebou na Golgotě a dospět s Tebou k oslavě. Budu-li Tě následovat v utrpení a pronásledování, učiníš mě hodným toho, abych tě jednoho dne v nebi miloval tváří v tvář a věčně mohl pět chválu a dík za tvé hrozné utrpení a smrt. Pohled' však! Ježíš se zdvihá z prachu, silný, neporazitelný! Nežádal snad Otce mnohokrát o tuto hostinu krve? Zbavuje se svého zmatku a stírá se své tváře krvavý pot. Pevným krokem jde ke vchodu do zahrady. Kam jdeš, Ježíši? Nebyls právě obětí strachu a bolesti? Neviděl jsem tě chvějícího se a jistým způsobem sklíčeného pod hroznou tíhou utrpení, které Tě muselo potkat. Kam jdeš tak neohroženým a odvážným krokem? Komu se chceš vydat?

"Poslyš, mé dítě: Zbraně modlitby mě pomohly, abych zvítězil. Můj duch spoutal slabost přirozenosti. Z modlitby jsem načerpal síly a nyní mohu všemu čelit. Následuj mého příkladu a jednej s nebem, jako já jsem s ním jednal!" Ježíš se přibližuje k apoštolům. Ještě stále spí. Rozčilení, pozdní hodina, předtucha něčeho hrozného a nenapravitelného, to vše je přivedlo do hlubokého spánku. Ježíš se smilovává nad jejich slabostí. "Duch je zajisté připraven, ale tělo je slabé!" Ježíš volá: "Vy spíte a odpočíváte?" Chvilí zůstává stát. Slyší jej přicházet a s velkou námahou otevírají trochu oči. Ježíš však pokračuje. "Nyní nastala hodina, kdy Syn člověka bude vydán do rukou hříšníků. Vzhůru, pojdme! Vidíte, můj zrádce se blíží!"

Ježíš vidí všechno božským zrakem. Zdá se, že říká: "Vy, mí přátelé a učedníci spíte, zatím co mí nepřátelé bdí a blíží se, aby mne zatkli! Ty, Petře, který ses ještě před nedávnem cítil dosti

silným, abys mne mohl následovat až k smrti, nyní spíš! Od začátku jsi mi podával důkazy o své slabosti. Ale buď kliden. Vzal jsem tvou slabost na sebe a prosil jsem za tebe. Přiznáš-li svou slabost, stanu se tvou silou a ty budeš pást mé ovečky..... A ty, Jane, také ty spíš? Ty, který jsi naslouchal nedávno tlukotu mého srdce, nemůžeš ani hodinu se mnou bdít? Povstaňte, jdeme! Není čas ke spánku. Nepřítel jest u brány. Nastala hodina, kdy je temnotám dána moc! Pojdme! Dobrovolně se vydávám smrti! Nebudu se protivit, aby se doslova splnila proroctví! Přišla má hodina: Hodina nejvyššího milosrdenství."

Ozývají se kroky. Hořící pochodně plní zahradu stíny a září. Ježíš jde kupředu, neohroženě a klidně a jeho učedníci jej následují. Ó, můj Ježíši, dej mi svou sílu, když se má přirozenost vzpírá zlu, které ji ohrožuje, abych s plnou láskou na sebe mohl vzít tento život v zajetí. Lnu veškerou silou ke Tvým zásluhám, ke Tvému utrpení, ke Tvému usmíření, ke Tvým slzám, abych mohl s tebou spolupracovat na dílu spásy a měl sílu zbavit se hříchů, jediné příčiny Tvé agonie, Tvého krvavého potu a Tvé smrti.

Znič u mne všechno, co se Ti nelíbí, a vtiskni do mého srdce ohněm své svaté lásky všechna svá utrpení. Obejmi mě tak všele, takovou silou a sladkostí, abych Tě nikdy nenechal samotného ve Tvém mučednictví.

Prosím jen o jediný klid: O pokoj Tvého srdce. Přeji si jen jedině: Podílet se na Tvé agonii. Nechť se má duše opájí Tvou krví a živí se chlebem Tvého utrpení! Amen."

.....Tu máme P. Pia před sebou, jak sebe "prozradil", účastného na svaté agonii svého Krista. (11)

(Pozn. 11: Při mystickém umírání, bez něhož není vzkříšení k vědomě žitému věčnému životu, je jedno velké úskalí, přes něž se mnozí nedostanou. Nejen, že se jim nechce vypít hořký kalich vnitřní smrti, ale oni ho odmítnou pít, když jim byl před tím marně předkládán a nabízen. P. Pius nabízí jedno východisko ze strachu. Připojit se ke strachu Kristovu. Není to pouhý strach z fyzické smrti, nýbrž ze smrti zevního, od Boha odděleného vědomí, které zatím bylo jediné, které jsme znali, a po něm nevíme, co přijde. Jde o zrušení střediska, ze kterého jsme si uvědomovali všechno kolem sebe i sebe samého. O to je to smrt těžší. Víra zde nic nepomáhá, nepomáhají ani naše nejlepší ctnosti (Petr, Jakub, Jan spí.) Kdyby mohlo pomoci něco, co se před tím stalo už vlastností našeho zevního vědomí, udrželo by se při životě i toto vědomí. V tom tkví největší obtíž tohoto umírání. Podaří-li se někomu opřít se o cokoliv, co pochází ze zevního vědomí, nepodaří se mu

mystický umřít, a tedy ani spojit se vědomě s Bohem. Co je tedy třeba udělat s dosavadním vědomím? Zbavit se ho, upadnout do bezvědomí? I to je úplně špatný postup. Je třeba je odevzdat Bohu i se všemi jeho vlastnostmi a odnožemi. Vždyť jde o to, abychom přešli se svým vědomím do vědomí Božího a přitom zachovali zásadu absolutního zapomenutí na sebe. Pochopitelně se to ani nedá ani nesmí provést lidskými silami. Událost je připravena neznámým tažením poutaností ze strany Boží, která i proti naší vůli prudce umrtvuje naše oddělené vědomí. Této nadpřirozené poutanosti neodporovat, to je hlavním úkolem nás. Toto vyřešil skvěle P. Pius, neboť se připojil k trpícímu a umírajícímu Ježíši.)

Ukazuje nám, čím chce být a co je: "Je knězem, který se modlí," který ve své modlitbě - která mu přináší život spojený s Kristem - nalézá sílu, aby své kněžství mohl provádět dokonaleji. Středem San Giovanni Rotonda je oltář a zpovědnice. S probodenýma rukama slouží tu P. Pius mši svatou a jménem Kristovým dává rozhřešení. Jako Jan Křtitel si neřádá nic jiného než ono pokorné "zmenšovat se", aby pomocí něho mohl "růst" Kristus.

.....druhá stránka jeho lásky: Božská Matka, která je "ozvěnou boží": Neposkvrněná. Odkazuje-li P. Pius mnohdy ty, kteří jeho modlitbou byli poctěni zázrakem, na Modonnu delle Grazie, ví velmi dobře, co činí: což neprochází všechny milosti nutně světelnýma rukama Boží Matky. Jeden z jeho spolubratrů zachoval několik poznámek o "Marii Neposkvrněné". Jaká něhou překypující láska a radost! Jaké skvělé tažení nejvšestupnější lásky! "Propast milosti a čistoty," "nepřekonatelné mistrovské dílo stvořitele", "Schránka všeho nejvyššího", "Uchovatelka Božích tajemství", "Žena oděná světlem", "Úchvatná holubice".

"Neposkvrněné početí je prvním krokem našeho spasení....."

"Ona tryská jako světelný paprsek z myšlenky Boží. Září nad celým stvořením jako jitřenka." "Všechny věci se k ní vztahují, každá milost prochází skrze ni."

"Jedině ona je schopna zachytit proudy lásky, které se vylévají z Božího srdce. Jedině ona je hodna toho, aby byla s nimi spojena.....(12)

(Pozn. 12: P. Pius mistrně vystihuje povahu a úkol vlastní nesmrtelné duše každého člověka. Přečtěte si je ještě jednou, abyste ji aspoň trochu znali.)

A nakonec jímavě prostý výkřik srdce:

"Nejsladší Matko, dopřej mi **Ho** milovat. Sestup do mé duše s láskou, která hoří ve tvé duši....."(13)

"Očisti mé srdce, abych se naučil milovat svého a tvého Boha!"

"Očisti mého ducha, abych Jej dovedl uctívat v duchu a v pravdě!"

V Bohu spočínuvší duše, to je tajemství jednoty. Všechno v ní tíhne k jediné lásce. A P. Pius? Kristus v něm pokračuje ve svém vykupitelském díle pomocí **Té**, která **Jej** nepřetržitě rodí v duších. A to tehdy, když s tím souhlasí a řeknou ano!

(Pozn. 13: Kdybychom převedli tuto důležitou modlitbu do naší terminologie, řekli bychom: Převed' vědomí Jeho do našeho zevního vědomí, ať si Ho uvědomíme a tak snáze můžeme milovat.)

*

konec